

[Hagen Hagensen]

Så vil jeg sige, at der bør ikke være forskellige strafferammer for voldtægt. Det er ikke rimeligt at udskille, hvad der kaldes for ukvalificerede tilfælde. Voldtægt er voldtægt. Det er domstolenes opgave inden for strafferammen at fastsætte de konkrete sanktioner, som skal til, men vi kommer ikke væk fra, at strafniveauet uvægerligt vil blive påvirket af strafferammen. Og det må ikke være billigt at begå voldtægt.

Fru Nathalie Lind nævnte den dom fra Jylland om manden, der har begået voldtægt over for et 4 års barn, og som belønnes med kun at få 2½ års fængsel. Det er efter min mening helt ved siden af. Et lille barn, der kan blive mærket for livet af dette, mens han, der begår det, kan være fri om 2½ år. Det må høre op, og det må domstolene også til at forstå af det, som lovgiverne siger til dem nu og i det kommende stykke tid. Vi kan ikke have, det er sådan.

Omtrent på samme tid faldt der en dom i en røverisag, hvor den ene fik 5 år for første gang at være sat under tiltale for at have begået en sådan forbrydelse, og den anden, der havde været med, fik 10 år, men der var noget, der blev lagt sammen med det.

Men når dette ses i forhold til, at man kan nøjes med 2½ år for voldtægt imod et lille barn, er der noget galt med vores strafudmåling på dette område; det må simpelt hen laves om.

Præventive grunde, både over for den enkelte og over for alle – altså de specialpræventive og de generalpræventive grunde – gør, at vide strafferammer må vi have, desværre, kan jeg sige, men sådan må det være. Ved at afpasse strafferammerne nedad, som man vil gøre det med forslaget under hensyn til det nuværende strafudmålingsniveau, kan vi komme ud for, at straffeniveauet yderligere sænkes, og i en tid med stigning i grov vold og med mange flere tilfælde af voldtægt og for resten også grove røverier, bør noget sådant ikke ske.

Tilsvarende betragtninger som dem, jeg har gjort gældende, kan gøres gældende om røveri. Røveriers grovhed og det farlige i dem lader sig ofte først efterfølgende fastlægge. Hvem i alverden kan sige, om et røveri har været af den ene eller den anden grad, i det øjeblik man står over for det? Hvem ved, om der var et skydevåben, der var ladet, eller det var en legetøjspistol, der blev truet med?

Ingen ved det. Det kan man først vurdere efterfølgende. Men den, der står over for det, føler i det øjeblik, at der begås noget ganske voldsomt over for den pågældende, og derfor er der for mig at se ikke nogen grund til at lave ændringer, der på denne måde gør, at man omtrent på forhånd kan sige, hvad der kan anses at være groft, og hvad der ikke kan anses at være groft røveri.

Der er derfor næppe grund til den foreslåede opdeling af strafferammer på dette felt, men det kunne overvejes, om man kunne udskille banale smårøverier til en særlig bestemmelse og med en særlig strafferamme, som nok omtrent kunne være på linje med det, der i øvrigt kendes for berigelsesforbrydelser i almindelighed.

Om den foreslåede ændring om brandstiftelse skal jeg blot sige, at det er vel rimeligt at vurdere disse sager i forhold til de andre forbrydelser, i hvert fald i forhold til røveri.

Så er der spørgsmålet om nævninge- eller domsmandsbehandling af disse sager. Det kan jo enten foregå ved, at vi ændrer retsplejelovens bestemmelser om, hvilke sager der skal behandles som nævningesager, eller, som det er foreslået her, ved at nedsætte eller ændre strafferammerne, så maksimum kommer ned under den grænse, der er gældende for, om det skal være nævningesager.

Jeg vil sige om dette, at der kan være forhold, der taler for at behandle sagerne som domsmandssager, men der er også forhold, der taler for at bevare dem som nævningesager. Der er for mig at se ikke spor tvivl om, at det kan være særdeles belastende for offeret at skulle igennem et nævningeting, men på den anden side må det understreges, at så er det dog kun én gang. Hvis man derimod gør sagerne til domsmandssager, så skal vedkommende igennem det to gange antagelig, idet mange sager vil blive anket. Og det vil være en særdeles stor belastning for offeret. Derfor må jeg sige, at i henseende til, hvad der bevarer som nævningebehandling, kan der jo i høj grad ske det, at man lukker døre, man giver referatforbud, og at man også giver navneforbud.

Det vil fremgå af det, jeg har sagt, at vi vil ikke en opdeling af strafferammerne, men vil have, at der efter den nugældende retsplejelov skal finde nævningebehandling sted af de forhold, der er omfattet af lovforslaget, men